

Салъ една мома руса Драгана,
Па ък заведи подъ бѣли чадъръ.
Кога е било вечер—та късно,
Млади Яничаръ надворъ седеше,
погледна долу, погледна горе,
Изъ черна земя синъ огънъ гори,
Изъ синьо небо кървавъ джжъ вали.
Млади Яничаръ сж е уплашилъ,
Тà поизвика руса Драгана,
И на Драгана жално думаше:
„Мори Драгано, моя робиньо!
Що ще тà питамъ право да кажишъ, —
Имашъ ли братецъ, имашъ ли сестра,
Имашъ ли баща, имашъ ли майка?“
А Драгана му со гласъ продума:
„Имамъ си баща, имамъ си майка,
Имамъ си братецъ, имамъ си сестра.“ —
„Къде е братъ ти, и той ли е поробенъ?“
Драгана му жально отговаря:
„Кога додоха въ Влашка—та земя
Турци избиха млади Българі;
И братъ ми бѣше во тая войска;
А сега тридесетъ години,
Ка сжмъ азъ братецъ не видела.“ —
„Мори Драгано, моя робиньо!
Ако го видишъ, познавашъ ли го?“ —
„Я да го видамъ, си го познавамъ
По клета глава, по бѣдри гърди.“
А Яничаръ Драгана питаше:
„Що има на братина глава?“ —
„Братъ ми има отъ сабя бѣлекъ,
Че е посеченъ на люта войска.“
А Яничаринъ Драгана пита:
„Що има братъ ти на бѣдри гърди?“ —
„Братъ ми си има на гърди бѣлекъ,
Со стрела раненъ во люта войска.“
Па раствори Яничаръ гърди—те
Бѣли—те гърди, ктета—та коса;
А на Драгана жално думаше: